

Det vilde være taabeligt at sige det, og det vilde heller ingen her i dette Ting være særlig tilbøjelig til at tro. Vi have gaaet ind paa denne Indlemmelse, fordi vi tro paa Kjøbenhavns Fremtid, paa dens Udvikling, og fordi vi mene, at Staden Kjøbenhavn paa dens nuværende Grund ikke har tilstrækkelig Plads til at udfolde sig. Der er Tale om Udfoldelsen af selve Befolkningen, selve den private Bebyggelse, hvis vi ikke skulle komme til Tilstande, som i de middelalderlige Byer, hvor man inden for Voldene blev nødt til at ophobe en stedse større og stedse voksende Befolkning, indtil en Pest, en Epidemi, en Belejring, en Borgerkrig, decimerede Befolkningen og bragte den ned til det normale. Vi ønske ikke saadanne Tilstande, man ser anderledes paa disse Forhold nu; vi ønske gunstige Vilkaar for Befolkningen, for Bebyggelsen. Men endvidere trænger Kjøbenhavns Kommune selv til Plads til sine egne Foretagender. Vi staa foran saa store Opgaver, som Bygningen af en ny Arbejds- og Tvangsarbejdsanstalt, Anlægget af et meget stort nyt Gasværk, et Kommunehospital af lige saa stor Betydning som det nuværende Kommunehospital og derfor rimeligvis dobbelt eller tredobbelt saa stort efter de stigende Krav, som Lægevidenskaben stiller; vi staa foran Spørgsmaalet om et nyt Vandværk og mange andre Ting, og vi maatte søge Plads dertil uden for Kjøbenhavns nuværende Grund. Vi ønske ikke, at det store Terrain, som Fælled-overenskomsten bragte Kjøbenhavns Kommune, skulde blive bebygget saa tæt, som Fæstningsterrainet tidligere blev bebygget; vi ønske — det er det almindelige Ønske blandt Kjøbenhavns Befolkning — at Fælledterrainerne saa vidt muligt for den Dels Vedkommende, som Staten ikke har lagt Beslag paa til det ny Frederiks Hospital, til den ny Husarkaserne og til Garnisonssygehuset, saa vidt mulig skulle blive ved at være frit Land; men saa bliver det frie Rum, som er til Stede paa Kjøbenhavns nuværende Grund, for indskrænket til de Opgaver, som skulle løses. Endvidere er der, som den højtærede Minister fremhævede, det Hensyn, at Vejforbindelserne, navnlig mellem den nordlige og østlige Del af Kjøbenhavn, ere slette. Udviklingen har paa det Punkt været stagnerende i lang Tid, just fordi vi ikke kunne komme igennem de fremmede Kommuner. Hvad der her forestaar, er i høj Grad paatrængende. Vi have maattet gaa til at planlægge og vedtage Beslutninger derom, selv uden Hensyn til Indlemmel-

melserne, men det var os i høj Grad imod at foretage betydelige og kostbare Vejanlæg i fremmede Kommuner, undergivne disse fremmede Kommuner øverste Dominium. Endelig, selv om Stillingen i Øjeblikket er den, at det fra et finansielt Synspunkt er yderst vanskeligt for Kjøbenhavns Kommune at overkomme de Opgaver, som Lovforslagets Gennemførelse vil stille os, have vi omvendt andetsteds fra Erfaringer, som pege hen paa, at det er galt ikke at benytte den belejlige Tid. Særlig har jeg i Kommunalbestyrelsen haft Lejlighed til at fremhæve det Eksempel til Afskrækelse, som Berlins Udvikling eller Mangel paa Udvikling paa dette Omraade indeholder. I et af de faa Øjeblikke, hvor Preussen havde en nogenlunde frisindet og over for Byernes Udvikling nogenlunde velvillig Indenrigsminister, blev det henstillet til Berlins Kommunalbestyrelse at modtage en Indlemmelse af omtrent lignende Art som den her foreliggende, men Berlins Kommunalbestyrelse sagde den Gang nej. Den vilde nok — for at tage det tilsvarende — have det, som vilde svare til Frederiksberg, eller det, som vilde svare til Hellerup-Gentofte, men den vilde ikke have noget, der svarede til Sundbyerne. Berlins Magistrat og Kommunalbestyrelse sagde nej dertil, og siden man forpassede Øjeblikket, er Stillingen bleven den, at alle disse Kommuner, som den Gang vare Fattigkommuner, nu ere blevne store Kommuner og have opnaaet Stillingen som selvstændige Købstæder. Nu er Berlin bleven omgivet af en Kreds af Købstæder, en Mur, som den ikke længere vil være i Stand til at gennembyrde. Saa vanskeligt det end vil være for Kjøbenhavns Borgere og Kjøbenhavns Kommunbestyrelse at bære Byrderne ved det, som nu forestaar, have vi Mod til det og tro, det er rigtigt at gøre det, hellere end at standse Udviklingen. Skete dette, frygte vi for, at Følgerne vilde kunne blive skæbnesvangre for Kjøbenhavns Fremtid. Altsaa, med hvor store Betæneligheder vi end gaa til Sagen, ere vi gaaede ind paa den, og vi tro, at det Ægteskab, som altsaa ønskes saa stærkt paa begge Sider, nu fortjener Lovgivningsmagtens borgerlige Indvielse.

Efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser er der ingen Grund til at hæfte videre Opmærksomhed ved de enkelte Bestemmelser. Ogsaa jeg skal for mit Vedkommende sige, at vi havde selvfølgelig hellere set Lovforslaget uden den Sammenkobling, som er bleven tilvejebragt mellem de tre Indlemmelser gennem Landstingets